

**ESPURNES
BARROQUES**

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

Els Madrigals de Monteverdi

RINALDO ALESSANDRINI I
CONCERTO ITALIANO

Dissabte 8 de juny del 2024, 19h.

Paranimf de la Universitat
CERVERA (SEGARRA)

Valora'ns

LA TEVA OPINIÓ ENS AJUDA A MILLORAR

Escaneja aquest codi QR
i valora els concerts
d'Espurnes Barroques!

Fes-te amic del festival a

ESPURNESBARROQUES.CAT

Claudio Monteverdi (1567-1643)

Quart llibre de madrigals a cinc veus (Venècia, 1603)

“Ah, dolente partita!”

“Cor mio, mentre vi miro”

“Cor mio, non mori? E mori!”

“Sfoga con le stelle”

“Volgea l'anima mia soavemente”

“Anima mia, perdona” [prima parte]

“Che se tu sei il cor mio” [seconda parte]

“Luci serene e chiare”

“La piaga c'ho nel core”

“Voi pur da me partite, anima dura”

“A un giro sol de' begl'occhi lucenti”

“Ohime, se tanto amate”

“Io mi son giovinetta”

“Quell'augellin, che canta”

“Non più guerra, pietate”

“Sì, ch'io vorrei morire”

“Anima dolorosa, che vivendo”

“Anima del cor mio”

“Longe da te, cor mio”

“Piagne e sospira”

Durada musical: 75'

Interval: 5'

Notes al programa

El compositor italià Claudio Monteverdi (1567-1643) és una figura cabdal per entendre la transició musical entre el Renaixement i el Barroc, així com els seus canvis estètics. Tot i que no fou un revolucionari, sí que contribuï a donar un valor expressiu més gran a la melodia per tal que les emocions que traspuen del text poguessin accentuar-se. A més, poc a poc anà deixant de banda el contrapunt, que era abans totalment innegociable, per anar cap a una textura més transparent basada en el baix continu, en la qual la melodia pogués destacar el seu paper expressiu i protagonista.

El madrigal fou un gènere italià que es consolidà com un dels més importants a Europa durant el segle XVI, tot i que ja existia abans. Però mentre en els segles XIII i XIV es mostrava com una forma breu de música vocal basada en la repetició de patrons melòdics en textos de dues o tres estrofes, en el segle XVI es desenvolupa aquest material amb llibertat melòdica i rítmica, adaptant la música al text. Cal recordar que el madrigal, tal com el van plantejar Monteverdi i Luzzaschi, fou la base de la cantata.

Tot i ser concebuts per ser cantats per músics afeccionats, la complexitat vocal dels madrigals requeri ben aviat músics professionals per interpretar-los. Els seus textos se centraven en temes com l'amor i el desamor o l'erotisme i es van idear per a un petit grup de veus solistes. Monteverdi va conrear aquest gènere durant tota la vida i, de fet, els seus coneguts vuit llibres abasten mig segle (1587-1638). Hi ha encara un novè llibre que es publicà pòstumament el 1651. Els primers madrigals que escriví estan impregnats del contrapunt que havia estudiat amb Marco Antonio Invernizzi —mestre de capella de la catedral de Cremona— i segueixen el model de compositors com Andrea Giovanni Gabrieli i Luca Marenzio, coetanis seus.

Monteverdi inicià el primer llibre amb un tractament de les cinc veus encara indecís però amb una progressiva introducció de la dissonància. Mentre anà guanyant seguretat, sabé ubicar millor el text i es decantà pel model de Marenzio en el segon llibre; el tercer suposà un avenç, fortament influït pel mestre de capella Jacques de Wert —amb qui va treballar a Màntua a la cort de Vicenç I. Un llibre on el punt dramàtic i el tractament que dugué a terme de l'harmonia presagien ja el gran Monteverdi que requeria tant la nitidesa de les paraules com els efectes musicals que deriven de la seva interpretació.

L'any 1603 i estant al servei del duc de Màntua, es publicà a Venècia el seu quart llibre, en una època molt rica en productivitat i que aconseguí catapultar-lo com un dels compositors de referència. De fet es creu que va ser escrit durant la darrera dècada del segle XVI, perquè el teòric Giovanni Maria Artusi ja havia escoltat algun madrigal d'aquest volum a Ferrara el 1598. A més, l'any 1600 encetà una famosa discussió amb Monteverdi amb la publicació de *L'Artusi, ovvero delle imperfettioni della moderna musica*, que girava entorn al seu nou estil de composició. El que deia Artusi tingué com a rèplica el pròleg que Monteverdi escriví al seu cinquè llibre, afirmant que hi havia canvis entre la "prima prattica" —que té el contrapunt com a norma infrangible— i la nova tendència coneguda com a "seconda prattica", on aquest semblava anar-se dissolent i convertint-se en més harmònic per tal de ressaltar la melodia, duent a terme un tractament diferent de les dissonàncies, en una tendència que Monteverdi comença a treballar ja en aquest quart llibre i evidencia plenament a partir del seu cinquè recull.

El quart llibre va tenir nombroses reedicions i representa una obra tan innovadora com emblemàtica, ja que transmet el contingut afectiu dels poemes amb un estil clàssic i expressiu que combina amb múltiples possibilitats del contrapunt. Un llibre on Monteverdi exhibeix una declamació dels versos agafats majoritàriament de Guarini de manera eloqüent i on podem escoltar un tractament més madur de les veus, utilitzant notes pedal en el baix que donen una major amplitud o l'ús de la dissonància que resol sovint de manera imprevisible i que utilitza per incrementar l'expressivitat, amb l'aparició d'interval·ls augmentats i disminuïts. Estem doncs, davant un llibre que serà el darrer que escrigui en la pràctica comuna, albirant ja els nous camins, i que és, per tant, una referència i un punt d'inflexió en la carrera de Monteverdi.

Santi Riu
Pianista i crític musical

Textos

Ah, dolente partita!
ah, fin de la mia vita!
da te parto, e non moro? E pur i' provo
la pena de la morte,
e sento nel partire
un vivace morire,
che dà vita al dolore
per far che moia immortalmente il core.

Cor mio, mentre vi miro,
visibilmente mi trasformo in voi,
e, trasformato poi,
in un solo sospir l'anima spiro.
O bellezza mortale,
O bellezza vitale,
poiché sí tosto un core
per te rinasce, e per te nato more!

Cor mio, non mori? E mori!
L'idolo tuo, ch'è tolto
a te, fia tosto in altrui braccia accolto.
Deh, spezzati mio core!
Lascia, lascia con l'aura anco l'ardore;
ch'esser non può che ti riserbi in vita
senza speme ed aita.
Su, mio cor, mori! Io moro, io vado; a Dio,
dolcissimo ben mio.

Sfoga con le stelle
un inferno d'amore
sotto notturno cielo il suo dolore.
E dicea fisso in loro:
«O imagini belle
de l'idol mio ch'adoro,
si com'a me mostrate,
mentre così splendete,
la sua rara beltate,
così mostraste a lei
i vivi ardori miei:
la fareste col vostr'aureo sembiante
pietosa sì come me fate amante».

Ah, partenza cruel!
Ah, final del meu viure!
Te m'allunyo i no moro? I amb tot sento
la pena de la mort
i sento en el partir
un ben vivaç morir
que al dolor dóna vida
per fer que mori immortalment el cor.

Giovanni Battista Guarini, *Il pastor fido* (1589), III, 3

Ah, cor meu, mentre et miro,
em transfiguro en tu visiblement,
i, amb tal transvestiment,
en un únic sospir l'ànima expiro.
Oh bellesa mortal,
oh bellesa vital,
ja que tan prest per tu reneix un cor
i, un cop nat, per tu mor.

G.B. Guarini, *Rime* (1598)

Cor meu, no mors? Doncs mor!
L'ídol teu, que et prenien,
en braços d'altri prest serà acollit.
Ah, esmicola't, cor meu!
Deixa, amb l'aire que et fuig, també l'ardor;
que no pot ser que et mantinguis en vida
sense ajut ni esperança.
Au, mor, cor meu! Me'n vaig, em moro; adéu,
dolcíssima estimada.

Anònim

Desfogava amb els astres
un trist malalt d'amor
sota el cel de la nit el seu dolor
i exclamava, fitant-los:
"Oh imatges admirables
de l'ídol meu que adoro,
així com m'ensenyau,
mentre talment lluiu,
la seva beutat rara,
poguéssiu ensenyar-li
el foc que em consumeix.
Amb els rostres daurats, tan compassiva
la tornàrieu com a mi amorós."

Ottavio Rinuccini

Volgea l'anima mia soavemente
quel suo caro, e lucente
sguardo, tutto beltà, tutto desire,
verso me scintillando, e pareva dire:
«Damm'il tuo cor, ché non altronde io vivo.»
E mentre il cor sen vola ove l'invita
quella beltà infinita,
sospirando gridai: «Misero, e privo
del cor, chi mi dà vita?»
Mi rispos'ella in un sospir d'amore:
«Io, che son il tuo core.»

Girava dolçament l'ànima meva
l'estimat i esplendent
esguard –tot boniquesa, tot desig–
cap a mi, espurnejant, com si digués:
"Dóna'm el cor, que no res més m'aviva."
I mentre el cor s'envola allà on l'invita
tal bellesa infinita,
jo crido, sospirant: "Trist, i privat
del cor, qui em darà vida?"
I em digué ella, en un sospir d'amor:
"Jo, que sóc el teu cor."

G.B. Guarini, *Rime*

Anima mia, perdona
a chi t'è cruda sol dove pietosa
esser non può; perdona a questa, [solo]
nei detti e nel semblante,
rigida tua nemica,
ma nel core pietosissima amante;
e, se pur hai desio di vendicarti,
deh! qual vendetta aver puoi tu maggiore
del tuo proprio dolore?

[I tu, Mirtìl,] perdona, ànima meva,
qui t'és cruel només on compassiva
no es pot mostrar; perdona-la, tan sols
en mots i en aparença
enemiga cruel, però en el cor
amant pietosíssima;
i si, no obstant, encara vols revenja,
¿quina major venjança hi pot haver
que el teu propi dolor?

G.B. Guarini, *Il pastor fido, III, 4*
Primera part

Che se tu se' il cor mio,
come se' pur malgrado
del ciel e de la terra,
qualor piangi e sospiri,
quelle lagrime tue son il mio sangue,
quei sospir il mio spirito
e quelle pen'e quel dolor che senti
son miei, non tuoi, tormenti.

Car si ets el meu cor,
com ho ets, tot i a desgrat
del cel i de la terra,
quan plores i sospires,
ah, les llàgrimes són la meva sang,
els sospirs el meu bleix i els desconsols
i les penes que sentis
són, no els teus, sinó els meus turments.

G.B. Guarini, *Il pastor fido, III, 4*
Segona part

Luci serene e chiare,
Voi m'incendete, voi, ma prova il core
Nell'incendio, diletto, non dolore.

Ulls límpids i serens,
vosaltres m'enceneu, però el cor sent
en l'incendi plaer, no pas dolor.

Dolci parole e care,
Voi mi ferite, voi, ma prova il petto
Non dolor nella piaga, ma diletto.

Dolces paraules cares,
vosaltres em feriu, però el pit sent
no pas dolor en el mal, sinó plaer.

O miracol d'Amore!
Alma che è tutta foco e tutta sangue
Si strugge e non si duol, more e non langue.

Oh miracle d'amor:
l'ànima tota foc i tota sang
s'extingeix sense mal i mor sense llanguir.

Ridolfo Arlotti

La piaga c'ho nel core,
donna, onde lieta sei,
colpo è de gl'occhi tuoi, colpa de i miei.
Gl'occhi miei ti miraro,
gl'occhi tuoi mi piagaro.
Ma come avvien che sia
comune il fallo e sol la pena mia?

La nafra del meu cor,
dona, que et fa felix,
atac és dels teus ulls, culpa dels meus.
Els meus ulls et miraren,
els teus ulls em feriren,
però ¿com és que sigui
comú el pecat i meu només el càstig?

Aurelio Gatti

Voi pur da me partite, anima dura,
né vi duol il partire.
Ohimè! quest'è un morire
crucele, e voi gioite?
Quest'è vicino aver l'ora suprema,
e voi non lo sentite?
Oh meraviglia di durezza estrema:
esser alma d'un core
e separarsi, e non sentir dolore!

Em deixes de debò, ànima dura,
i no et dol la fugida.
Això lleva la vida,
cruel, i a tu t'és joia?
Això em du al caire de l'ora suprema
i tu te'n sents cofoia?
Oh meravella de duresa estrema:
ser l'ànima d'un cor
i separar-se'n sense desconhort!

G. B. Guarini, *Rime*

A un giro sol de' begl'occhi lucenti
ride l'aria d'intorno,
e 'l mar s'acqueta e i venti,
e sí fa il ciel d'un altro lume adorno.
Sol io le luci ho lagrimose e meste.
Certo quando nasceste
cosí crudel e ria,
nacque la morte mia.

D'un sol esguard d'aquests bells ulls lluents
riu l'aire tot al volt,
s'encalmen mar i vents,
i el cel es transfigura amb un nou sol;
només a mi em cobreix els ulls un vel.
Ben cert, quan tu vas néixer
tan pèrfida i cruel,
la meva mort va néixer.

G. B. Guarini, *Rime*

Ohimè, se tanto amate
di sentir dir "Ohimè", deh, perché fate
chi dice "Ohimè" morire?
S'io moro, un sol potrete
languido e doloroso "Ohimè" sentire.
Ma se, cor mio, volete
che vita habbia da voi, e voi da me,
avrete mill' e mille dolci "Ohimè".

Ai las!, si tant sentir
ai las us és plaent, oh, ¿per què feu
qui diu ai las morir?
Sí moro, un sol podreu,
lànguid i dolorós, ai las sentir.
Mes sí, cor meu, voleu
que vida em vingui amb vós, i a vós amb mi,
ai las dolcíssims a milers tindreu.

G. B. Guarini, *Rime*

«Io mi son giovinetta,
e rido e canto alla stagion novella»,
cantava la mia dolce pastorella.
Quando, subitamente
a quel canto, il cor mio
cantò, quasi augellin vago e ridente:
«Son giovinetto anch'io,
e rido e canto alla gentil e bella
primavera d'Amore
che ne' begli occhi tuoi fiorisce». Ed ella:
«Fuggi, se saggio sei (disse) l'ardore;
fuggi, ch'in questi rai
primavera per te non sarà mai».

"Jo sóc una minyona
i ric i canto en ser la primavera"
feia la meva dolça pastorella,
quan tot sobtadament
a quell cant el meu cor
respongué com ocell encisador:
"Jo sóc també un minyó
i ric i canto a la gentil i bella
primavera d'amor
que als teus bells ulls floreix." I cantà ella:
"Fuig, si tens gens de seny, l'ardor defuig,
que en aquests ulls fulgents
primavera per tu no hi haurà mai."

Giovanni Boccaccio

Quell'augellin, che canta
Si dolcemente e lascivetto vola
Hor da l'abete al faggio
Et hor dal faggio al mirto,
S'havebbe humano spirto,
Direbb': "Ardo d'amore, ardo d'amore!"
Ma ben arde nel core,
E chiam' il suo desio
Che li rispond': "Ardo d'amor anch' io!"
Che sii tu benedetto,
Amoroso, gentil, vago augelletto!

Aquell ocell, que canta
tan dolçament i amb alegria vola
tant de l'avet al faig
com del faig a la murtra,
si tingués seny humà
diria: "D'amor cremo, d'amor cremo."
Però en el cor prou crema
i crida el seu desig,
que li respon: "També d'amor jo cremo."
Que siguis beneït,
amorós, enciser, gentil ocell.

G. B. Guarini, *Il pastor fido*, I, 1

Non piú guerra, pietate,
occhi miei belli, occhi miei trionfanti!
A che v'armate
contr'un cor ch'è già preso, e vi si rende?
Ancidete i rubelli,
ancidete chi s'arma e si difende,
non chi, vinto, v'adora.
Volete voi ch'io mora?
Morrò pur vostro; e del morir l'affanno
sentirò sí, ma sarà vostr'il danno.

Prou guerra, pietat,
bells ulls meus tan cruels,
ulls meus triomfadors! ¿Per què us armeu
contra un cor que ja és pres i se us rendeix?
Abateu els rebels,
abateu els qui s'armen i es defensen,
no pas el qui, vençut, us idolatra.
Voleu, doncs, que jo mori?
Moriré vostre, i del morir l'afany
serà meu, però vostre serà el dany.

G. B. Guarini, *Rime*

Sì, ch'io vorrei morire,
ora ch'io bacio, amore,
la bella bocca del mio amato core.
Ahi, cara e dolce lingua,
datemi tanto umore,
che di dolcezza in questo sen' m'estingua!
Ahi, vita mia, a questo bianco seno,
deh, stringetemi fin ch'io venga meno!
Ahi, bocca! Ahi, baci! Ahi, lingua! Torn' a dire:
"Sì, ch'io vorrei morire!"

Sì, voldria morir
ara que beso, Amor,
la bella boca de la meva amada.
Ah, cara i dolça llengua,
dóna'm tant de licor
que de dolçor sobre aquest pit traspassi!
Aï, vida meva, contra aquest blanc pit
ben fort estreny-me fins que m'extingeixi!
Aï, boca, besos, llengua, torno a dir:
"Sí, voldria morir."

Maurizio Moro

Anima dolorosa, che vivendo
tanto peni e tormenti
quant'odi e parli e pensi e miri e senti,
ancor spiri? Che sperì? Ancor dimori
in questa viva morte, in quest'inferno
de le tue pene eterno?
Mori, misera, mori!
Che tardi piú? che fai?
Perché, mort'al piacer, vivi al martire?
Perché vivi al morire?
Consuma il duol che ti consuma omai,
di questa morte che par vita uscendo.
Mori, meschina, al tuo morir morendo!

Ànima dolorosa, que vivint
tant penes i et turmentes
quan sents i parles i penses i mires,
¿bleixes amor? Què esperes? ¿Ets encara
en aquesta mort viva, en aquest llarg
infern dels teus dolors?
Mor, malaurada, mor!
Per què trigues? Què fas?
Per què, morta al plaer, vius al turment?
Per què vius a la mort?
Consumeix el dolor que et consumeix,
fugint d'aquesta mort que sembla vida.
Mor, malaurada, al teu morir morint.

Anònim

Anima del cor mio,
Poi che da me, misera me, ti parti,
S'ami confort' alcun a' miei martiri,
Non isdegnar ch'almen ti segu'anch'io,
Solo co' miei sospiri
E sol per rimembrarti
ch'in tante pen'e cosi fiero scempio
Vivrò d'amor di vera fed'empio.

Ànima del meu cor,
ja que em deixes, mesquina, abandonada,
si als meus turments vols donar cap confort,
no em prívís de seguir-te jo també,
almenys amb els sospirs,
i només perquè sàpigues
que enmig de tanta pena i tant d'estrall
viuré d'amor, de lleialtat exemple.

Anònim

Longe da te, cor mio,
struggomi di dolore,
di dolcezza e d'amore.
Ma torna omai, deh, torna! E se'l destino
strugger vorammi ancor a te vicino,
sfavilli e splenda il tuo bel lume amato,
ch'io n'arda e mora; e morirò beato.

Tan lluny de tu, estimada,
em migro de dolor,
de dolcesa i d'amor.
Però torna, ah, torna! I si el destí
encara vol que em migri vora teu,
que espurnin els teus ulls amats perquè
jo en cremi i mori, i moriré felç.

Anònim

Piagn' e sospira; e quand' i caldi raggi
fuggon le gregi a la dolce ombr' assise,
ne la scorza de' pini o pur de' faggi
segnò l'amato nome in mille guise;
e de la sua fortuna i gravi oltraggi
e i vari casi in dura scorza incise.
E in rilegendo poi le proprie note
spargea di pianto le vermiglie gotte.

Es planyé i sospirà, i quan de la calda
fugí el ramat cap al dolç ombradís,
en l'escorça dels pins o bé dels fajos
inscriví el nom amat de mil maneres
i de la seva sort els greus ultratges
i els avatars gravà en la dura escorça,
i en rellegir més tard les pròpies notes
adollava del plor les roges gotes.

Torquato Tasso, *Gerusalemme conquistata*, VIII, 6

Traducció: Miquel Desclot

Fitxa artística i biografies

CONCERTO ITALIANO

Monica Piccinini i Sonia Tedla, *sopranos*

Maria Chiara Gallo, *mezzosoprano*

Andrés Montilla, *alto i tenor*

Raffaele Giordani, *tenor*

Gabriele Lombardi, *baix*

Rinaldo Alessandrini, *direcció*

CONCERTO ITALIANO

“Deixa que els italians ens ensenyin sobre la bellesa. La interpretació del Concerto Italiano de les Vespres de Monteverdi va ser un bonic cant que fluïa sense esforç.” (The West Australian)

Concerto Italiano va néixer el 1984. La seva història se superposa amb la del renaixement de la música antiga a Itàlia. Monteverdi, Bach i Vivaldi han estat els eixos principals sobre els quals el grup ha pogut renovar el llenguatge de la música antiga, revelant aspectes estètics i retòrics completament nous. Després de 33 anys, els enregistraments de Concerto Italiano segueixen sent considerats per la crítica i el públic com a versions de referència, que reflecteixen el sentit definitiu que el grup ha sabut donar als seus esforços i èxits.

Concerto Italiano s'ha presentat a Utrecht (Festival Oude Muziek), Rotterdam (De Doelen, De Singl), Anvers i Lovaina (Festival de Flandes), Londres (Festival Lufthansa, Queen Elisabeth Hall), Edimburg (Festival d'Edimburg) Aldeburgh, Glasgow, Viena (Konzerthaus), Graz (Styriarte), Innsbruck, Amsterdam (Concertgebouw), Brussel·les (Festival de Wallonie, Flandern Festival, Société Philharmonique), Madrid (Liceu de Cambra), Barcelona (Festival de Música Antiga, Palau de la Música), València, Bilbao, Sevilla, Sant Sebastià, Salamanca, Santander, Oslo (Festival de Música de Cambra), Bergen, Vantaa, Turku, París (Cit  de la Musique, Th atre de la Ville, Th atre des Champs Elys es), Beaune, Li , Montpellier (Festival de R dio France), Metz (Arsenal), Ambronay, Saintes,

Chase-Dieux, Colònia (Conservatori i WDR), Stuttgart, Darmstadt, Roma (Accademia di S. Cecilia, Accadèmia Filarmònica Romana), Milà (Musica e Poesia a S. Maurizio), Ràvena, Ferrara, Torino, Spoleto (Festival dei Due Mondi), Palerm (Festival Scarlatti), Perugia, Bolonya (Festival de Bolonya), Nàpols (Teatre S. Carlo i Associazione Scarlatti), Istanbul, Tel Aviv, Jerusalem, Varsòvia, Cracòvia, Buenos Aires (Teatro Colón), Rio de Janeiro (Teatre S. Paolo), Nova York (Metropolitan Museum, Lincoln Center), Washington (Biblioteca del Congrés), Tòquio...

Concerto Italiano ha realitzat recentment al cicle complet d'òpera de Monteverdi a La Scala (Milà) i a l'Òpera Garnier (París) durant 2009 - 2016 amb el director d'escena Bob Wilson.

Concerto Italiano va fer, el 2016, el seu debut a Austràlia i a Nova Zelanda interpretant les Vespres de Monteverdi. El grup també ha estat de gira amb RIAS Kammerchor amb un programa monumental de música sacra romana i l'oratori "Caino" d'A. Scarlatti. El 2017 va estar de gira amb la música de Monteverdi per tot el món, interpretant les Vespres, Orfeo i Poppea, incloent Xina, Japó, Austràlia, Nova York (concert de debut al Carnegie Hall) i a moltes ciutats europees. Concerto Italiano participa ara al cicle complet de madrigals de Monteverdi al Liceu de Barcelona.

Concerto Italiano grava per a Naïve. Els seus llançaments recents inclouen "Orfeo" de Monteverdi, una col·lecció de música sacra d'A. Scarlatti, madrigals complets de Monteverdi, Concerts de Brandenburg i les Suites Orquestrals de Bach; Vespres de 1610 i la "Selva Morale e Spirituale" de Monteverdi, les Quatre Estacions i l'Estro Armonico de Vivaldi, una versió per a cordes de les Variacions Goldberg de Bach i un programa de música romana amb Sandrine Piau. La impressionant varietat de premis de la crítica rebuts confirma la qualitat excel·lent dels seus enregistraments, ara reconeguts com una força única en la interpretació de la música dels segles XVII i XVIII. Aquests inclouen 5 premis Gramophone (l'únic conjunt italià que ha rebut aquest honor), 10 Diapasons d'Or i 2 Diapason d'Or de l'année, 2 Deutscher Schallplattenpreis, 12 premis 10 de Répertoire, 9 Choc de la Musique, inclosos Choc de l'année, Cannes Classical Award - Disque de l'Année, Le Monde's Disques de l'Année 1995 i 1997, Premi Vivaldi (Fondazione Cini), Grand Prix de la Nouvelle Academie de Disque i Grand Prix de l'Academie Charles Cros, Prix Caecilia and Amadeus' Disc dell'anno 1998. L'enregistrament dels Concerts de Brandenburg de Bach ha estat premiat per la revista BBC Music com la millor versió mai gravada. El grup també ha estat guardonat a Itàlia amb el Premi Abbiati (2003).

RINALDO ALESSANDRINI, *director*

A més de les seves activitats com a fundador i director de Concerto Italiano, Rinaldo Alessandrini és un reconegut recitalista de clavicèmbal, fortepiano i orgue, i és considerat com un dels intèrprets de Monteverdi més rellevants a nivell mundial. El seu profund coneixement i amor pel repertori italià queda reflectit, naturalment, en els programes en els quals busca reproduir els elements essencials, però sovint esquisius, expressius i cantables, tant fonamentals per a la música italiana als segles XVII i XVIII.

Ha actuat a Japó, Canadà, Estats Units i a tot Europa, i és cada cop més sol·licitat per les principals orquestres del món: l'Orquestra de Cambra Escocesa, l'Orquestra of the Age of Enlightenment, Freiburger Barockorchester, Boston Handel and Haydn Society, Orquestra Maggio Musicale Fiorentino, Orquestra Simfònica de Ràdio Roma, Orquestra Simfònica Ciudad de Granada, Orquestra del Festival de Spoleto, Orquestra Regionale della Toscana, Orquestra Toscanini, Orquestra de Montpellier Radio France, Orquestra de l'Òpera de Burdeos, Orquestra Simfònica d'Oviedo, Orquestra de l'Òpera de Lyon, Orquestra de la Ràdio de Munic, Köln Radio Orchestra, Copenhagen Radio Orchestra, Portland Baroque Orchestra, Philharmonia Baroque Orchestra, Liverpool Royal Philharmonic, Orchestra Haydn Bolzano, Melbourne Symphony Orchestra, Washington Symphony Orchestra, New World Symphony Orchestra de Miami, Orquestra de l'Òpera de Santiago (Xile), Capitole Orchestra a Tolosa, Orquestra Simfònica de San Francisco, Basilea Kammerorchester, Orquestra Simfònica de Seattle, Orquestra de la Ràdio de Torí, Orquestra de Cambra de Ginebra, Orquestra Filharmònica de Bergen, Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín, Orquestra de la Radio de Frankfurt, Orquestra de Cambra de París, Orquestra Tönkünstler de Viena.

Entre els seus compromisos recents com a director d'òpera hi trobem "Orlando" de Händel a l'Òpera Nacional de Gales i a l'Òpera Semper de Dresden, "Fairly Queen" de Purcell a la Filharmònica de Berlín i Bozar de Brussel·les, "La finta semplice" i "Zaide" de Mozart amb l'Orquestra de la Radio de Munic, "Orfeo" de Gluck i "Fígaro" de Mozart a Oslo, "Don Giovanni" de Mozart a Lieja, "Pietro il Grande" de Donizetti a Bèrgam. També ha dirigit el cicle complet de Monteverdi a La Scala i a l'Òpera Garnier de París, sota la direcció escènica de Bob Wilson.

Els seus enregistraments (per a Opus 111, Astrée, Arcana, Deutsche Harmonia Mundi), inclouen no només música italiana, sinó també Bach i els seus contemporanis. Ha obtingut els principals reconeixements de la crítica, inclosos cinc premis Gramophone, dos Grand Prix du Disque, tres Deutscher Schallplattenpreis, Prix Caecilia, el Premi Cini i quatre premis Midem a Canes.

Rinaldo Alessandrini ha estat nominat Chevalier dans l'ordre des Artes et des Lettres pel Ministeri de Cultura francès i, juntament amb Concerto Italiano, va rebre el prestigiós Premi Abbiati de la crítica musical italiana. Ha estat editor de l'Orfeo i d'El retorn d'Ulisses de Monteverdi a Bärenreiter Edition.

Tast gastronòmic

Casa Dalmases - casadalmases.org

Aya Cacao - ayacacao.com

Eixarcolant - eixarcolant.cat

Amb el suport de:

Amb la col·laboració especial de:

Amb la col·laboració de:

Amb l'ajut de:

Cots i Claret · Oliva Torras · Alapont · Òptica Jané · La Mare Cultural · Instal·lacions AGE C · Oli Migjorn · Farmàcia Mª Teresa Comas Riu Farmàcia Òptica Casas · Òmnium Segarra · Gestoria Mas Solsona · Tegecom · Fòrumgestió Assessors · La Farga del Solsonès · ARTA Estany 2011 · Constructora de Solsona · Òmnium Segarra · Vidres Solsona · VAS · Tallers Ballús · Espar Sala · Knauf · Tèxtil Olius Koobin · Constructora del Cardoner · Fruits Taribó · Carnisseria Solvi · Càmping La Ribera · Antiga Casa Magí · Restaurant El Miracle Allotjaments El Miracle · Hotel Sant Roc · Hotel Bremon · La Mare de la Font · La Garriga de Castelladral · Càmping El Solsonès · Konvent Urbi Apartaments · Casa d'Espiritualitat del Miracle · Hostal de Pinós · Ke Diví restaurant · Acústic Barna · Amics de Vergós Guerejjat Associació Riubrogent · Associació Amics de Coaner · Associació Pro Retaule de Salelles · Associació de Veïns de Salelles

Productors:

Cervesa La Pirata · Cafès Gener–November Tea · Flequers de Cardona · EssènciesCat · El Rosal · Ecomercaderet · Torrrons Vicens Celler Grau i Grau · Restaurant Casal de Castelltallat · Horta de cal Cinto · Celler Fargas-Fargas · Forn Jorba · Giulio Bulloni · Oli Migjorn Làctics Saborit · Caseus Afinadors · Forn Coma · Celler Abadal · Chocolate Factory · Celler Clos Dominic · Forn cal Pius · Inés Rosales Que rebenti la Baells · Especialitats Viñas · Restaurant Corpus · Forn l'Espurna · Vins - cava Piteus · Forn - Pastisseria Camps · Biolord Rostisseria Romina · La Fornera de Biosca · Celler Comalats · La Garbiana · L'Olivera · Cerveses La Vella Caravana · La Solsonina · Verit Fruit · Casa Dalmases · Aya Cacao · Eixarcolant · Pastisseria Flor de Neu · Celler Collbaix · El Moli

Mitjans col·laboradors:

